

چرا کارفرمایان مادران کارگر را اخراج می‌کنند؟

[ad_1]

به گزارش تراز، هیأت عمومی دیوان عدالت اداری ماه گذشته بر اساس شکایت برخی کارفرمایان، دستورالعمل شماره ۴۹۵۱۷ مبنی بر ممنوعیت اخراج مادران دارای فرزند شیرخوار تا دوسالگی ابلاغ شده از مدیرکل روابط کار و جبران خدمت وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی را ابطال کرد.

بر اساس این گزارش با طرح شکایت کارفرمایان، مدیرکل روابط کار و جبران خدمت وزارت رفاه نامه‌ای را به هیأت عمومی دیوان عدالت اداری ارسال کرد تا دفاعیه آن در دیوان عدالت اداری بررسی شود. طبق دفاعیات وزارت کار به موجب تبصره ۲ ماده ۳ قانون ترویج تغذیه با شیر مادر و حمایت از مادران در دوران شیردهی مصوب سال ۷۴ پیرامون امنیت شغلی مادران پس از پایان مرخصی زایمان و در حین شیردهی باید تأمین شود، با توجه به اختصاص حکم آن به مادران در ایام مرخصی زایمان و شیردهی، حکمی خاص محسوب می‌شود.

علاوه بر این قانون کار مصوب سال ۶۹ با دیدگاه حمایتی خود در صدد برقراری امنیت شغلی برای تمامی کارگران است، اما دو موضوع برقراری این امنیت را دشوار ساخته است؛ اول، قراردادهای موقت موضوع تبصره ۲ ماده ۷ و ماده ۲۵ قانون کار که با گسترش روزافزون و غیرمنطقی خود امنیت شغلی کارگران را به شدت به مخاطره انداخته است و دوم، اخراج کارگر موضوع مواد ۲۷ و ۱۶۵ قانون کار از جمله این موارد است، بنابراین این قوانین تمام کارگران را تحت پوشش قرار داده و قانونی عام و مطلق برای تمامی کارگران محسوب می‌شود.

با توجه به اینکه حکم عام قانون کار به موجب حکم خاص قانون ترویج تغذیه با شیر مادر و حمایت از مادران در دوران شیردهی تخصیص می‌یابد و در نتیجه امکان اخراج کارگر زنی که در ایام شیردهی به سر می‌برد، از بین می‌رود و قرارداد موقت این کارگران که امنیت شغلی آنان را به خطر می‌اندازد، تا پایان این ایام تمدید شده محسوب می‌شود، ضمن اینکه جنبه حمایتی هرچه بیشتر این قانون موجب می‌شود که بر قانون کار حاکم شود.

* مادران دارای فرزند شیرخوار از بیمه بیکاری استفاده کنند
استفاده از بیمه بیکاری توسط زنان دارای فرزندان زیر دو سال یکی

از پیشنهاداتی است که شاکیان دستورالعمل وزارت کار ارائه کردند، اما وزارت کار معتقد است که با توجه به لزوم امنیت شغلی و ایجاد آرامش خاطر با توجه به سیاست‌های جمعیتی، باید کارفرمایان، زنان کارگری که دارای فرزند شیرخوار هستند را تا پایان مدت شیردهی فرزندان‌شان به کار بگیرند.

نکته جالب توجه در شکوائیه کارفرمایان این است که مادران پس از دوران زایمان باید در کنار فرزندان باشند تا نیازی به مهدکودک بردن آنان نباشد. در این باره کارفرمایان شاکی معتقدند که کودک در سن ۶ ماهگی سعی در نشستن دارد که مراقبت شدید مادران را می‌طلبد و اشیاء را به‌خوبی می‌گیرد؛ وقتی به پشت خوابیده انگشتان پای خود را گرفته و داخل دهان می‌کند، اشیاء را از یک دست به دست دیگر می‌دهد، هنگامی که اسباب‌بازی را در جایی خارج از نقطه دیدش می‌گذارد، دستان و چشمانش در اطراف به جست‌وجو می‌پردازد و یا آن را فراموش می‌کند.

از دیگر دلایل خلاف بودن بند ۳ بخشنامه وزارت کار این است که کودکان از سن ۸ ماهگی تا دو سالگی نیازمند حرکت و صحبت با پدر و مادر هستند و در صورت بیماری و یا نیاز به محبت باید از نوازش مادرانه بهره ببرند.

این دلایل نشان می‌دهد که کارفرمایان شاکی دایه بهتر از مادر شده و بجای آنان تصمیم گرفته و امنیت شغلی‌شان را نادیده می‌گیرند.

ad_2]]

Source link